

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

*Dyrk din have,
og lad andre dyrke deres.
Vi har ikke samme smag:
den ene vil så blomster,
den anden vil så korn,
og en tredie vil blot lade det vilde
græs gro.*

*Dom ikke;
det er ikke din sag at domme.
Men gør din have så smuk,
at den, der bor ved din side,
får lyst at dyrke sin ligesådan.
Er det ikke det, der er det væsentlige,
at din have skal være smuk?*

Lezard (meget fri oversættelse)

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
ANNESOFIE HERMANN

Vi har fået en norsk og en svensk hilsen til

THINKINGDAY

Redaktor
Ingrid Monsen,
Norges K.F.U.K.

Litt om hvordan vi feirer 22. februar i Norge

Like för „Thinking Day“ har de det travelt på Speiderpikenes Utsalg.

„Send oss 14 skjef.“

„Vi må ha det flagget vi bestilte, för den 22.“

„Har dere førstegradsbånd?“

Telefonen står ikke, og postbudet kommer med brev på brev med bestillinger, for alle skal være i orden til den store dagen.

Så lurar vi på om det blir speidergudstjeneste

sammen med „de blå“ og guttene i år, og om det blir felles speiderfest?

På mindre steder der det gjerne er bare ett speiderpikeforbund og speidergutter er det vanlig at de slår seg sammen om både speidergudstjenesten og festen, iallfall førerfesten, og pikene deltar da i guttene feiring av St. Georgsdag.

I de større byene hvor alle tre forbund er representert, er det vanlig at begge speiderpikeforbund har felles speidergudstjeneste med løftefornyelse. Så har de speiderfest hver for seg, men etterpå samles førerne fra begge forbund til felles Tenkedagsfest.

Tenkedagsfestene kan feires så forskjellig, — det skal jo ikke alltid så meget til for å oppnå at vi merker speiderfellesskapet. Noen lys som er stillet opp i form av et klöver, en liten ceremoni, verdensspeidersangen, ett minutt stillhet — og vi merker at vi kommer så nær alle våre speidersøstre rundt hele kloden. Får vi så litt morsom underholdning også, er det sikkert at festen blir vellykket.

En 22.-februar-fest som står uforglemmelig for meg, var en som ble feiret i en av våre småbyer. Først var det speidergudstjeneste i kirken, og løftefornyelse. Så marsjerte speiderne til festlokalet. Midt på gulvet her sto et bord som det lå et stort bjerkekors på, og i det korset var det satt ett lys for hver eneste speidernasjon. Speiderførerne hadde sydd hvert sitt flagg — ett for hver

speidernasjon — og nå var disse flaggene stillet i hestesko utenom bordet. Speiderne stillet opp i tor hestesko utenom bordet og flaggene. Krets-sjefen holdt en tale, og verdensspeidersangen ble sunget. Så gikk speidere fram, en for en, og tente lys for hver sin nasjon idet de sa: „jeg tenner mitt lys for Danmark“, jeg tenner mitt lys for Sverige“, o. s. v. Tilslutt var det ett minuts stillhet.

Verdens-10-øren ble samlet inn ved en spesiell ceremoni som vi kaller: „Vi bygger en lysestake for Verdensforbundet.“ Dere vet, vi har hull i 10-ørene våre her i Norge, og derfor kunne det gjøres på den måten. Vi hadde en alminnelig kork som det var stukket en lang nål igjennom, så gikk denne fra hånd til hånd blant speiderne, og hver speider tredde sin 10-øre ned på nålen. Da nålen kom til den siste speideren, satte hun et lys ytterst på nålen, altså oppå alle 10-ørene, og gikk stille fram og satte den på bordet. Der det er mange speidere, kan man naturligvis bruke flere slike „lysestaker“.

Ja, dette var litt om hvordan vi har det på „Thinking Day“ her i Norge. Måten vi feirer denne dagen på kan kanskje variere ganske meget fra land til land, men en ting er felles for alle 22.-februar — faster hele verden over: — ut fra dem går det en varm strøm av *gode tanker*, og er det noe verden trenger i dag, er det vel nettopp det!

Ja, god tenkedag, alle danske speiderkamerater!

Ingrid Monsen

Kära scoutkamrater i Danmark!

Att i juletid skriva en Thinking-Day-hälsning verkar litet långsökt och jag förstår så väll författarnas kval, när de i midsommartid skriver julberättelser. Men när så julhälsingar och brev från scoutvänner börja trilla ned genom brevlådan, hälsningar inte bara från svenska scoutkamrater utan även från Herning, Skagen och Bergen, ja t. o. m. från en tysk scout, som jag träffade på ett läger i somras — ja då blir det en extra tänkedag för mig och jag är glad och tacksam för att få sända er alla, kända och okända, en hälsning på Thinking Day, flickscouternas egen dag.

Blåmejseforer
i Göteborg
Marie Hoppe

Först av allt vill jag ge er några glimtar från svenskt Thinking-Day-firande. — Här i Göteborg, där det finns ca. 2000 flickscouter och blåvingar bruka vi fira Thinking Day gemensamt och samlas i en stor skola, som rymmer oss alla. Ni må tro att där är ett pratande och tittande innan vi slagit oss till ro på våra platser. Patrullledarna passar på att visa sina flickor på de olika dräkterna och förklara de olika märkenas betydelse och de små blåvingarna se med förundran att det finns så många scouter och blåvingar. Det hade de verkligen inte trott. — Så hörs musik — en marsch — vi reser oss alla och hälsar fanborgen, när den tågar inn med den internationella flickscoutfanan i spetsen. Någon fast tradition för det återstående programmet ha vi inte — utan samlingarna ha till form och innehåll växlat år från år. Vi ha haft spel och tablåer från scouting i främmande länder eller från scoutings barndom, ibland ha vi haft besök av någon utländsk scoutledare och fått en mera direkt hälsning från det landet. — Fast har bara stått insamlingen till Världsförbundet.

Från min första Thinking Day minns jag ännu hur högtidligt det kändes, när efter föredraget bänkrad efter bänkrad i den stora aulan gick fram till bordet på podiet med världsflickscoutchefens porträtt och en jordglob på, gjorde scouthälsning och lade ner vår gåva till Världsförbundet. Det som för oss gav gåvan än större värde var väl att vår patrullledare höll så styvt

på att vi själva skulle ha sparat ihop pengarna, inte i sista minutet bett mor eller far om en slant.

En upplevelse som vi nog sent kommer att glämma var att mitt under krigsåren med dålig kontakt med scoutkamrater i andra länder, få se en skara scouter i bl. a. danska, norska, finska, franska, engelska, belgiska, amerikanska och polska scoutdräkter med resp. lands fana tåga upp på podiet och få höra samma löfte och valspråk på alla de olika språken. Ja, då förstod vi nog alla hur sant den välkända scoutsången har:

Scouter från när och fjärran, ja vet ni vad,
alla tillsammans bilda en lång, lång rad.
Snövita, röda, gula, ja ock som kol
alla vi ändra sträva mot samma mål.

De sista åren ha vi i Göteborg firat Thinking Day med en scoutgudstjänst för alla flickscouter

och blåvingar och efteråt ha ledarna från de olika förbunden samlats till ett enkelt och gemytligt samkväm.

Att fira Thinking-Day — vår egen tänke- och tackdag i stillhet och bön inför allas vår Fader, är det ändå inte det sätt som vi kommer varandra närmast och kan hjälpa varandra bäst? Att gå i kyrkan är väl alltid en högtid, att få gå tillsammans med scoutkamrater en än större glädje och hjälp och att veta att på andra sidan jordklotet samma dag flickscouter tänker och ber för sina okända scoutkamrater i Göteborg — som de kanske placera i Danmark — den tanken fyller mig med stor tacksamhet. Känner inte också du det på samma sätt? Ja, då vet jag att våra tankar mötas den 22. februar 1950.

Med scouthälsning till Er alla från scoutkamrater i Sverige genom

Hoppsan

*Hvert land — sit sprog,
een verden — eet fællessprog*

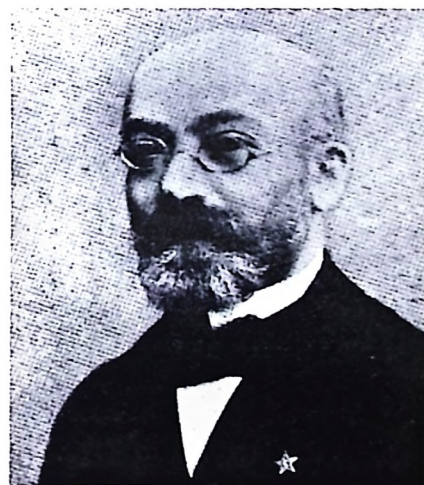
ESPERANTO

Da *Spejder Esperantist Ligaen* har startet to Esperanto-kursus i København med over 50 deltagere, som repræsenterer spejdere fra alle fire korps, vil mange sikkert spørge: Hvad er Esperanto, og hvad angår det spejderbevægelsen?

Baden-Powell har selv anbefalet spejderne at lære Esperanto — verdens letteste sprog — dels fordi han indså, at et let, internationalt sprog er af stor betydning for spejderbevægelsen, dels fordi dette neutrale sprog — ligesom jamboreerne — er et middel til en menneskelig samfølelse, et internationalt samarbejde og en gensidig forståelse folkene imellem, som vi nok kunne trænge en smule til i dag.

Esperanto er et internationalt hjælpesprog skabt for ca. 60 år siden af den polske læge Zamenhof. Nødvendigheden af et internationalt sprog er uomtvistelig. At gøre et af de eksisterende hovedsprog til verdenssprog er umuligt, da det ville give vedkommende nation så store politiske og kulturelle fordele, at ingen af de andre nationer ville gå med dertil. Derfor må man bruge et neutralt „kunstsprog“, d. v. s. Esperanto, da det er det eneste, der har vundet vid udbredelse. Esperanto kan — med sin logiske og fuld-

Den polske
læge, Zamenhof

stændig regelmæssige grammatik — læres mange gange hurtigere end noget andet sprog.

Indenfor alle mulige fag og felter findes organisationer, som benytter sig af Esperanto som forståelsesmiddel. Også spejderbevægelsen har en sådan organisation (stiftet i England) med agenter over hele verden. Den udgiver et internatio-

nalt blad, „La Skolta Mondo“ (spejderverdenen), hvori man får nyt fra spejderbevægelsen over hele jorden. På jamboreerne er Esperanto-spejdere de mest internationale, idet de er de eneste, som uden besvær kan tale flydende med spejdere fra alle lande, uden at være afhængige af de forskellige sprog. *Spejder Esperantist Ligaen* vil — ligesom før krigen — afholde årlige internationale lejre i forskellige lande.

Nu har S. E. L. altså også oprettet en afdeling i Danmark. Vi søger forbindelse med alle interesserede spejdere. Yderligere oplysninger fås fra

Skolta Esperantista Ligo,
Viggo Rothesvej 40. Charlottenlund

En lille betragtning i en stille stue

I et brev fra en litauisk patruljefører, der lever under meget vanskelige kår i Tyskland, står der: „Jeg ønsker mig blot een gang at spise mig mæt,“ og hvor er det vidunderligt at være spejder, jeg var det med liv og sjæl, og når jeg er mest fortvivlet, så tænker jeg på vor smukke lov og løfte og jeg får mod og kraft til at leve videre.“

Hvordan med dig, danske pigespejder, betyder det også så meget for dig, henter du kraft og mod hos lov og løfte, eller er det først, når vi er stødt ud i den yderste elendighed, at det kommer til at betyde det for os, som det burde. Er du hver dag taknemmelig for de gode dage, du har, kan du undvære af din overflod. Sender du af og til en taknemmelig tanke til ham, der gav os spejderbevægelsen, og prøver du på at være sådan, som lord B.-P. ønskede, at vor ungdom skulle være, også når du kun er en almindelig lille pige i en ternet kjole.

Fromse

* Boganmeldelser *

På Gyldendahls forlag er udkommet:

Simon Jürgensen: *Hokus Pokus*. 14 udstansede blade kr. 3.
En sjov bog for meget mindreårige.

Susanne Lassen: *Anders Lassen, sømand og soldat*. Beretninger samlet af hans moder. Kr. 11,75 hft., 22,75 indb.

Man læser så mange bøger mellem år og dag, som man sætter hen i sin reol og glemmer. Men Susanne Lassens bog om sønnen, major Anders Lassen, glemmer man ikke

så let igen, og man er glad ved at eje den. Den er god at læse for den, der siger: der er ingen romantik og eventyr i verden mere! For det er en bog om en mand, hvis hverdag var eventyret. Men det er først og fremmest en bog skrevet af en mor, der har været på pilgrimsrejse til alle de steder, hvor sønnen har virket og arbejdet, og som har evnet på een gang nøjternt og hjertevarmt at samle sine erindringer sammen med alt det meget, kammeraterne fortalte om den danske mand, der 23 år gammel havde fået Military Cross tre gange for sin tapthed, og som efter sin død fik tildelt verdens fineste militære udmærkelse, Victoriakorset.

På Reitzels forlag er udkommet:

Det levende kort. Kr. 5,75.

Et udmærket kort at få forstand af og lære kortlæsning af for store blåmejser og små spejdere. Velegnet til tropsbiblioteket.

Sådan er børn. Kr. 4,75.

Anekdotebog for voksne til hvilestunder.

På Jespersen og Pios forlag:

Schaffalitzky de Muckadell: *Det stjålne kloster*.

Kr. 6,50 indb.

Spændende, velskrevet og drengagod.

„Glade spejderdage“ er vundet af Gertrud Hansen, Albanigade 71, Odense, for rigtig løsning af novemberbladets rebus.

* * * POSTBOX * * *

3 pigespejdere fra Helsingfors, 13—15 år, ønsker korrespondance med jævnaldrende danske.

1 pigespejder på 20 år fra Sverige søger en dansk penneven.

Henvendelse til Fromse i Måløv.

Anita Larsen, Grethe Hansen, I. Nyborg. Annalise Hansen, Helene Munkgård Sørensen og Else Boes, I. Brædstrup. Ellen Jensen, I. Assens. Karna Moustén Hansen, Rønne. Connie Dahlgård, Birgit Engelhardt, Birgit Hemmingsen, Soltroppen i Holbæk.

Birgit Gudmand Høyer, Lilian Vinther, Ulla Andersen, Inge Johansen, alle Assens.

Birgit Gudmand Høyer, Assens. Ragnhild Mogensen, Ribe.

DE NORDISKE PIGESPEJDERBLADES SAMARBEJDE

Thinkingday – konkurrence

Korpsets gode ven, Willy From-Petersen, Hanfromse kaldet, har skænket nordens pigespejdere en melodi, der skal bruges til en fællesnordisk pigespejdersang.

Samtlige redaktioner udskriver derfor en konkurrence om den bedste pigespejdersang af 1950. Sangen skal på een gang være en spejdersang og en nordisk sang.

Sangene skal være redaktorerne i hænde inden den 15. april 1950, og den bedste udpeges af de samlede redaktører ved en nordisk bladkonference i Norge i maj.

Den bedste sang indenfor hvert korps honoreres med et års abonnement på samtlige nordiske pigespejderblade, mens den sang, der kåres som den bedste af samtlige sange, efterhånden som nye oplag trykkes, vil blive optaget i sangbøgerne, og digteren vil få tilsendt en spejderbog af en art fra hvert af de skandinaviske korps.

I har altså 2 måneder at digte i, og vi glæder os til at gå i Norge og nynne på den helt rigtige nordiske pigespejdersang ved redaktørmødet i maj!

Mange hilsener fra samtlige redaktører.

Korpsstaben ønsker godt nytår, munter fastelavn og god thinkingday!

ARBEJDSUDVALGET:

HANNA LUND, fru
Indm. 1918
Spejderchef fra 1939

MERETE KLOCH
Indm. 1917
Div.chef 1927, arbejdsudv. 1948

INGE EHRENSKJOLD
Divisionschef o. m. a.
Data ikke til at opdrive

EVA DAHL, fru
Indm. 1944
Div.chef 1943, bestyrelsesmedl.

DISTRIKTSCHEFERNE:

INGER EHLERN-MØLLER, fru
Indm. 1918
Distriktschef for Midtjylland

KAREN MEULENGRACHT
Indm. 1926
Distriktschef for Nordjylland

BOECKEN
Indm. 1921
Distriktschef 1949 for Sjælland

INGEBORG JESSEN
Indm. 1924
Skoleleder fra 1949,
distriktschef for Fyn 1950

AGOT SCHLEDERMANN
Indm. 1920
Distriktschef for Kbhvn. 1950

GRETE LUND
Indm. 1921
Distriktschef 1949 for Syddjyll.

OG DE ANDRE:

ELLEN FROM-PETERSEN, fru
Indm. 1920
Internat. postboxsekretær

ELSE LYKKEBERG
Indm. 1928
Leder af blåmejsearbejdet

LIS STARCKE, fru
Indm. 1925
Internat. commissioner 1949

THORA LUND
Indm. 1930
Bladtegner

HELGA WELLEJUS
Indm. 1925
Bestyrer af Spejderhuset

JYTTJE JENSENIUS, fru
Indm. 1930
Korpsarkitekt

ANNESOFIE HERMANN, fru
Indm. 1920
Red. 1944, medl. af bestyrelsen

ANNA MØLLER, fru
Indm. 1941
Korpssekretær

LILIAN SCHNEDELER
Indm. 1934
Korpssekretær

ANNELISE HANSEN
Indm. 1928
Korpsets regnskabsleder

Vi mangler på disse sider
korpsets hygetante,
LIS BANG,
og den nye sekretær,
BIRTHE GULDMANN
samt souschef
MARTA STJERNWARD
og lederen af seniorarbejdet
GRETHE NICOLAYSEN.
De kommer i et senere
nummer.
Men også de sender en venlig
hilsen!

Patulje- **HJØRNET**

I anledning af Thinkingday, der er lagt som bekendt på lord og lady Baden-Powells fødselsdag, kunne der måske være god grund til at minde om det brev, som lord Baden-Powell efterlod alverdens pigespejdere, og som muligvis mange af jer slet ikke kender:

Til pigespejderne.

Kære spejderpiger! Dette er bare et par afskedsord til jer — de sidste, I vil få fra mig. Det er blot for at minde jer om, at jeres opgave i livet er at være lykkelige og at gøre andre lykkelige. Det lyder svært ligetil — ikke? I begynder med at bringe andre mennesker glæde ved at være venlige og gode imod dem. Du behøver ikke at spekulere så meget på selv at blive lykkelig, for du vil snart opdage, at det kommer ganske af sig selv. Senere hen, når du får dit eget hjem, kan du gøre din mand lykkelig ved at skabe et lyst og muntert hjem for ham. Hvis alle hjem var lyse og glade, ville der være færre restauranter og beværtninger, og mændene ville ikke bryde sig om at komme der, men hellere være hjemme.

Måske betyder det hårdt arbejde for dig, men det løner sig. Og hvis du holder dine børn rene og sunde og stærke og altid beskæftigede med gode interesser, bliver det lykkelige og glade børn, der elsker deres forældre. Intet kan være en større glæde for dig end et barn, der holder af dig. Jeg tror bestemt, det er Guds mening, at vi skal være glade og lykkelige i dette liv. Han har givet os en verden at leve i, som er fyldt med skønne og forunderlige ting, og han har ikke blot givet os øjne til at se med, men også ånd og forstand til at fatte det altsam-

men, om vi blot forstår at se rigtigt på tingene. Vi kan glæde os over solskinnet og over en pragtfuld udsigt. Vi kan nyde blomsternes skønhed. Med undren ser vi, hvordan det lille frø bliver til en plante der får blomster, som — når den tid kommer — skaber nye planter og nye blomster, inden de selv dør. For selvom planterne dør ligesom menneskene, dør slægten ikke ud, men nye planter og nye mennesker bliver født og vokser op som et led i skaberens plan. Derfor, ser I, er I kvinder på to måder, Guds udvalgte tjenere: For det første skal I fortsætte slægten ved at sætte børn i verden i stedet for de generationer, der dør. For det andet skal I sprede lykke i verden ved at skabe lykkelige hjem og ved selv at være muntre og gode kammerater for jeres mænd og børn. Her ligger den store opgave for pigespejderne. At være „kammerat“, det vil sige at være interesseret i din mands arbejde og tage del i hans interesser, at støtte ham med din sympati og hjælpe ham med gode råd. Og når du opdrager dine børn, skal du udvikle og styrke deres forstand og deres karakter på samme måde, som du tager dig af deres krop og helbred, og de vil blive nyttige mennesker, der kan glæde sig over tilværelsen. Når du på denne måde spreder lys og lykke omkring dig, vil belønningen blive din mands og dine børns dybe hengivenhed og kærlighed, og noget bedre findes ikke, du vil opdage, at himmelen ikke er et lykkelands oppe i skyerne, efter at du er død, men at himmelen er i denne verden, og er her *nu* i dit eget hjem. Bring derfor glæde til andre, og du vil selv blive lykkelig. Og det er netop, hvad Gud ønsker dig.

Gud være med jer!

B.-P.

NB! Bladet er meget forsinket denne gang. Jeg har været syg. Undskyld!

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Hvad sker der dog — hvad kan det være? Se — telegrammer, blomster, flag!

Hvad er det mon, der er på færde?

Jo! — Tinkas tiårs fødselsdag

„En dansk students eventyr“

II

Den vinter, der fulgte efter min hjemkomst fra Baltimore, var lang og grå, med flittig studeren og høren på forelæsninger, — indtil mit kære skib, M. S. „Anonymia“, i marts måned pludseligt lå i frihavnen og med to dages varsel skulle bruge en stewardesse. Det var for meget for min svage sjæl, så jeg kastede bøgerne og samvittigheden fra mig, som jeg gik og stod, pakkede min køjesæk og skyndte mig om bord.

Det var en over-al beskrivelse herlig følelse atter at have dækkets planker under fødderne og mærke skibets pulserende rytme ud i alle fibre, — og et ikke mindre herligt gensyn med alle gode, gamle venner om bord (min fordums skræk, ældste stewardesse, var heldigvis afmønstret), og det blev tilbørligt fejret efter bedste sømandstraditioner!

I en forrygende forårsstorm sejlede vi op gennem Øresund med New York som mål, kippede fra agtermasten med det smældende flag for Kronborg, som fra bastionen værdigt besvarede vor hilsen, — og da vi fem minutter senere havde rundet pynten og stak næsen ud i Kattegat, tog stormen fat i skibet med en sådan voldsomhed, at det stønnende gav sig i alle fuger; men efter et øjeblik tøven, lagde det sig, som en god hest i selen, og gik støt videre. Forrevne skyer, skumspøjt, hylende vind, — et mørkt og vredt hav i al sin uanede vildskab! Man sendte en og anden tanke til de gæve vikinger, som i deres små fartøjer uforfærdet gav sig i kast med havet; vort imponerende, 13.000 tons dieselmotorskib mistede 6 timer denne første nat.

Passagererne finder ofte en sørejse lang og ked-sommelig, især selvfølgelig når vejret er dårligt, og man ikke kan opholde sig på dækket, tage solbad eller more sig i skibets svømmebassin. Men som medlem af besætningen falder tiden en ikke lang, — der er rigeligt at gøre, og som stewardesse er ens pligter mangeartede. Dagen begynder tidligt, allerede kl. 5,30 tørner man ud, og altid må man være ulasteligt klædt i hvidt, altid venlig og høflig trods de mærkeligste ønsker fra pas-

sagererne på de mærkeligste tider af døgnet. Det er et anstrengende arbejde, men det er morsomt, hvis man vel at mærke har husket at tage sin fantasi med i køjesækken, og man lærer meget hurtigt at foretage en sikker bedømmelse af menneskene.

For hver dag, der gik, blev vejret mere og mere barskt, Skagerak, hvor to have mødes og kæmper om herredømmet, — tværs over den vilde Nordsø, — nord om Skotland langs den rå, maleriske klippekyst med ensomme fyrtårne på de farligste steder, hvor bølgenes hvirvlende malstrøm brydes, og skumspøjtet slynges langt op ad klipperne, — og endelig ud i det åbne Atlanterhav med de mægtige bølger. Da tænkte man med vemod tilbage på den første nat i Kattegat!

Den følgende aften på frivagten sad jeg blandt gode venner i chefkokkens kammer og hørte på spændende sømandshistorier fra Østen, mens vi delte en flaske vin imellem os, — men pludselig kom der bud fra skibslægen, om jeg straks ville komme hen til ham. Han så meget alvorlig ud og sagde uden yderligere indledning: „En af matroserne har fået tarmslyng; vi må operere med det samme.“ Der var på denne rejse ingen læger blandt passagererne, så jeg måtte som medicinsk student være skibslægens assistent i dette vanskelige foretagende. Vi gik ind i skibets lille hospital ved siden af lægens kammer og undersøgte, hvilke instrumenter vi havde, og de blev så bragt ned i kabyssen, hvor chefkokken personligt og meget højtideligt kogte dem i en fiskekeddel. Mens dette foregik, skruede bådsmanden og tømreren det lille, sammenfoldelige operationsbord op i hospitalet, og skipperen gik op på broen for at ændre skibets kurs, så det kom til at gå lige op mod vinden og bølgerne og derved blev mere støt i bevægelserne. Patienten blev gjort klar, og to sygeplejersker, der til alt held befandt sig om bord, blev tilkaldt til at hjælpe med narkosen og instrumenterne. Det vanskeligste var næsten at blive vasket og iklædt det sterile operations-tøj og gummihandsker, for pladsen var meget be-

grænset i det lille rum, og det hele gik op og ned i store bevægelser, — alt, hvad man lagde fra sig, faldt på gulvet, blev altså usterilt og kunne ikke bruges igen.

Selve operationen gik efter omstændighederne fint, for ved et usandsynligt held var skibslægen netop på denne ene rejse en rutineret kirurg, som kun var taget med for at holde en lille ferie. Klokken var halv to om natten, da vi var færdige og kunne strække ryggen, — der var lavt til loftet i hospitalet, meget varmt og tykt af ætherlugten, — patienten blev løftet over i hospitalssengen, og vi gik trætte hen i spisesalonen med skipperen for at drikke en kop meget stærk og hårdt tiltrængt kaffe efter anstrengelsen. Ah, hvor en cigaret da smagte!

De følgende 8 døgn var strenge. Matrosen var meget syg, saa syg, at vi ikke troede, han kunne klare det; hans smerter var store, og de blev ikke mindre af skibets stadige, voldsomme bevægelser, som endogså ved en enkelt lejlighed fik ham til at falde ud af sengen. Ustandseligt måtte der være vagt hos ham, og det blev min opgave på resten af den tur, — søvn var der næsten ikke tale om, og til sidst blev trangten til at sove en så knugende, fysisk smerte, at den kun kunne holdes nede med sort kaffe og tør cognac.

De sidste døgn var et dramatisk kapløb med døden. M. S. Anonymia anstrengte sig til det yderste og sejlede trods det dårlige vejr så hurtigt, at maskinfolkene nede i skibets dyb ængstelig gik rundt og så på deres elskede maskines cylindre, om de nu også kunne holde til det stærke pres. — Heldigvis holdt de, og da vi en morgen klokken 9 lagde til i New York's havn, holdt en ambulance, bestilt over skibsradioen, og ventede på kajen. Ved hjælp af det elektriske spil og lossebommene blev patienten på en bære løftet ud over skibssiden og sænket ned på land, ambulancen startede sirenen, og væk var han. Alle trak vejret lettet, — det er altid et dårligt varsel for skibet, hvis nogen dør om bord. — Matrosen lever forøvrigt endnu i bedste velgående!

New York er en mærkelig by, — det var med en egen gemytlig følelse af gensynsglæde, jeg gik i land den aften og mærkede byens summende, larmende virvar af lyde og mystiske sammensurium af lugte slå mig i møde, på samme tid forjættende og afskrækkende. Selvfølgelig burde jeg være ble-

vet om bord i min køje for at sove efter den anstrengende rejse, men den første aften i havn er for fristende! Nede på kajen løb jeg på en gammel bekendt fra året før, politibetjenten Bill, en mager, senet Wild-West type med revolver i lommen og blink i øjet. Vi slog følge op gennem havnen og de nærmeste gader, hvor det vrimlede med negre og søfolk fra alverdens lande, og hvor den ene beværtning lå ved siden af den anden, alle med blomstrende navne og skrappe opvartningspiger — Cape Horn, Hook van Holland, Ling's Chow Mein, Old Rumania, Gounaries Restaurant og mange andre. Henne på det sidste hjørne før undergrundsbanen bød Bill på en drink i Jimmy's Bar, og vi slog os ned ved et lille bord i et hjørne, hvor vi havde god udsigt over vore medmennesker — og det var ikke ligefrem 5. Avenue altsammen! Nå, vi skulle videre. Jeg sagde farvel og tak til Bill, som stak to fingre op til huen og sagde Okay, hvorefter han slentrede hen til sin bus, mens jeg dykkede ned til undergrundens infernalske spektakkel og rystende og raslende susede under Hudsonfloden over til Manhattan, hvor jeg skulle møde nogle emigrerede hviderussere til middag på en stille, lille restaurant. Som ved et trylleslag skiftede stemningen fra det voldsomste amerikanske til det gammeldags europæiske, og i stedet for at være en træt og søvnig stewardesse på landlov var man pludselig en fin og fornem dame omgivet af gammelrussisk adel og lydløse tjenere, som bukkede og sagde „Madame“.

Men hvor søvnen var vidunderlig den nat, da man endelig langt om længe kravlede op i køjen og sank ned i bevidstløshedens sorte mørke med den beroligende snurren fra skibets dynamoer i baggrunden.

På et skib har man allermest travlt, når man ligger i havn. Kamrene skal gøres i stand til at modtage de nye passagerer, og alt bliver skuret og vasket og poleret, så hverken hovmesteren eller den mest kritiske passager kan finde noget at klage over. — Oppe i spisesalonen gik tjenerne i deres hvide jakker og fløjtede, mens de pudsede sølvtoj; nedenunder blev der slæbt proviant om bord, og chefkokken fo'r rundt og skældte ud, hvis det ikke gik hurtigt nok, mens den rare, tykke bager gik småbrummende rundt med piben i munden og lavede franskbrød til den store hus-

holdning; uden for havde skibsofficererne og dæksmandskabet fuldt op at gøre med luger og spil og lastning, og højt oppe i masterne hang et par letmatroser og malede af hjertens lyst.

Om aftenen gik man i land og brugte sine få og dyrebare dollars til at købe nogle af alle de rare ting, man ikke kunne få hjemme, og inden man fik set sig om, var både pengene og dagene gået, og afsejlingen stod atter for døren. En forvirret formiddag, masser af fremmede mennesker, blomster og farvel — og så tudede skibet for tredje gang, fortøjningerne blev kastet, og den grågrønne stribe plumret flodvand mellem kajen og skibet blev langsomt bredere; menneskene derinde blev mindre og mindre, og vi gav en lang afskedstuden fra os, mens vi langsomt gled ned ad floden forbi dokker og skyskrabere, frihedsgudinden og små, travle havnefærger — ud mod det store, åbne hav igen.

Hjemturen forløb roligt og fredeligt uden større dramatiske hændelser. Vejret var stadig dårligt, og det var koldt, men denne gang var der i hvert fald tid til at sove og til at have det lidt hyggeligt på frivagterne, — og man kan have det *meget* hyggeligt om bord, når man sidder et par stykker sammen om aftenen, mens vandet bruser op om køjet, og vinden hyler i riggen.

Så en dag fik vi øje på nogle store, vejrbitte havmåger, et sikkert tegn på, at vi kun var tre dage fra land, — men utroligt at disse fugle kan flyve så langt ud. De følges med skibene og styrter sig skrigende og baskende over det affald, der bliver smidt ud fra kabyssen, fuldstændigt som på Storebæltsfærgen, og til sidst, når de åbenbart synes, at nu er de kommet langt nok ud, vender de om og forlader skibet med lange, klagende skrig. Tit møder de selvfølgelig et andet skib, de kan følges med mod land, men ellers flyver de den lange, lange tur tilbage alene, 16—1700 km over et oprørt hav.

Skotland — Nordsøen — Skagerak — Kattegat — Øresund — og så var vi atter hjemme i København.

G. v. Fr.

Og så har vi det så godt sammen...

Fortsat historie af Annesofie Hermann

II.

Kåre bliver væk.

Franciska holdt meget af disse sensommereftermiddage med deres disede solskin over haverne. Hun havde nu kun været 8 dage i skolen, men skolevejen havde allerede sine små vaner og sine møder, som gjorde det til en god vej, hendes vej. Der var først den blanke sten i kirkemuren, når hun drejede omkring hjørnet, en af stenene var faldet anderledes ud i brændingen, var ligesom glaceret og god at føle på, og den skulle man lige stryge henad, når man kom forbi. Så var der den gamle mand med de irgrønne tøfler, som kom ud i sin lillebitte have på et bestemt tidspunkt med en skål ærter eller hvad det nu var, missede op mod himmelblået, satte skålen på jorden, satte sig ned på en lille bitte havebænk og ventede på, at duerne skulle komme. Og der var den lille pige med de stramme, sorte fletninger, som med stivet forklæde kom ud foran det lille vaskeri og fejede fortovet, hvad enten der var snavs og blade på det eller ikke, og der var den grå hund med det mærkeligt skæve, måske i slagsmål afbidte øre, som også havde sine vaner på hendes hjemvej; hun skulle helst møde dem alle, for at det skulle blive en god dag, og det skulle det gerne i dag, for hun skulle til sit første spejdermøde. Det varede lidt, inden hun fik øje på den lille grå hund, og selv om hun inderst inde godt vidste, at det aldeles ikke kom den snak ved, så følte hun alligevel, at hvis den ikke kom i dag, så var pakken med uniformen fra København ikke nået frem, til hun kom hjem. Men heldigvis kom den lille grå hund, og den så så fornøjet ud, at Franciska med et letlætsens suk hankede op i skolemappen.

De var der også alle, manden, den lille pige, den hvide hønse, der klukkede så gammelklogt, led i den roman, der altid ynglede inde i hendes hoved, når hun gik alene. Det var slet ikke en roman, der skulle skrives ned eller som engang skulle bringe hende uvisnelig hæder, det var bare en god dagdrøm, en tankernes puslen og sammenkæden, som var hendes. Hun kunne sidde i sidste time og glæde sig til dette bare at være alene, gå hen ad en vej og digte videre.

Hun tøvede lidt ved vejen ned til forskolen, mon Kåre var blevet i sin skole i dag? I de sidste 8 dage var han hver dag gået hjem, så snart, han havde set sit snit til det. Han skulle først møde et par timer efter, at hun skulle møde i sin skole, så hun kunne jo ikke selv sende ham derned, men to gange havde Kristine, omend brummende indvilliget i at sørge for, at han kom derned, og et par andre gange havde hun fået hospitalets portner til at

sorge for det. Men så sikkert som amen i kirken, var den lille mand gået hjem efter første time, for „han havde ikke tid til at være der,“ eller også kunne han „alligevel

ikke gætte, hvad han skulle svare.“ Naturligvis havde faderen også forklaret og formanet Kåre, som med et par melankolske øjne under sin røde paryk havde hørt alvorligt efter, når det forklarede ham, at alle skulle gå i skole, men det hele blev altid ødelagt ved, at moderen enten lo sin perlende latter hen over dem alle og sagde, at hun da så godt kunne forstå ungen, eller som direkte erklærede, at nu ville hun ikke høre al den skolesnak, der var da også andet i verden end skoler og lektier og lærdom!

Og så havde Franciska alligevel de bedste forhåbninger i dag, for hun var kommet ind på at købe sin lille bror til at gå i skole, og han havde været så henrykt ved tanken om, at hun havde lovet ham en pose med kugler og en stor, meget stor glaskugle, hvis han ville blive i skolen hele dagen i dag, og den lille mand plejede at holde, hvad han lovede.

Hun svingede ind gennem hospitalets port, hvor netop de besøgende strømmede ud, vinduerne stod åbne på operationsgangen, og man så de travle, ilende sygeplejersker gøre i stand efter formiddagens operationer, det brusede af vand og det klirrede af instrumenter. I laboratoriet så man de ferme damer ryste deres reagensglas og stirre videnskabelig på vædske, og underlige skarpe dufte strømmede ud af deres vindue. Hvad ville de allesammen sige, når hun om lidt spankulerede ud igen i sin nye uniform, alle de mange mennesker, som hun endnu knapt nok kendte af navn, men som hun dog var på nik med, og som allesammen hørte til i hendes hospitalsverden?

Hun glemte igen ganske Kåre i sin forventning til det nye, hun skulle prøve i dag.

Kristine „sjuskede“, som far kaldte det, med en rengøringskone, som, hvis man skulle dømme efter Kristines suk og hakken, aldrig i sit liv havde forsøgt sig før med en skurebørste og en pøs vand.

Inde fra venteværelset hørte man folks rømmen og skra-

ben med benene, og inde fra konsultationen fars dybe stemme og en dames mærkeligt skingrende stemme, ordene kunne man ikke høre.

Cacaoen stod på bordet, — og, oh fryd, pakken fra København lå ved siden af. Mens hun spiste Kristines velsmurte madder, pakkede hun op og så på det altsammen, bæltet, kitlen, tørklædet, fløjtesnorene. Hun måtte prøve straks. Uniformen var lidt lovlig lang, og det gik nok ikke an at forstyrre Kristine på en af hendes feltherredage, hvor hun var så travlt beskæftiget med at sætte andre i arbejde, men Franciska skulle vel også nok selv kunne lægge den smule kjole op, og det skulle jo også nok kunne nås. Syning og håndens gerninger i det hele taget var nu ikke hendes stærkeste side, men resultatet blev dog tåleligt, og hun var ganske tilfreds med sig selv i spejlet. Der var endnu en halv time til patruljemødets begyndelse, men hvis hun gik en lang omvej, trak cyklen op ad bakken meget langsomt, kunne hun nok snart forsvare at begynde at gå. Og så slog det pludselig ned i hende: Kåre! Hvor er han, og hvordan var det gået ham i dag?

Hun røg ud til Kristine, der stoppede op midt i en lang formaningsstale til den efterhånden ganske fortvivlede rengøringsfrusørensen. Ja, du glade kineser, hvor var Kåre? Han var ihvertfald ikke stukket af fra skolen, men han var på den anden side heller ikke kommet hjem nu klokken to, hvor de ventede ham! Franciska styrtede haven og hospitalsterrænet igennem, ingen af de andre børn havde set Kåre i dag, portneren havde set ham gå med et forbitret ansigt i skole, men han var meget sikker på, at han ikke var kommet tilbage igen, og han havde været der hele tiden.

Der var ikke andet for, far måtte forstyrres. Nej, overlægen havde heller ikke set sin lille videbegærlige søn,

men han kunne vel ikke være så ganske forsvundet, værre var det, at mor var kørt med vognen og havde lovet at være hjemme med den kl. 15, men endnu ikke havde vist sig. Så snart han var færdig, om en lille halv time, skulle han tage del i efterundersøgelserne.

Franciska så på sit ur, om ti minutter skulle hun være til det møde, hun havde glædet sig til hele ugen — og hvad nu? Skulle hun gå og håbe, at både moderen og Kåre imidlertid var dukket op? Kunne hun det? Havde hun ikke et ansvar? Hun stod et øjeblik med foden på pedalen, nej, hun måtte opgive mødet, hun måtte ud at lede, men først ville hun lige stikke ned i lokalet og forklare, hvorfor hun begyndte sin spejdertilværelse med at udeblive.

Hele patruljen var forsamlet, de tre fra klassen, Lisbeth, Hanne og Bolette, tre fra 1. mellem, en stor pige med et kuglerundt evigt forbavset ansigt, hun ikke kendte, og patruljeføreren, som de kaldte Bi, og som var lidt ældre. Franciska havde hilst på hende i skolen, det var en bleg, ikke ret høj, slank pige, ud af hvis blik, der lyste en for hendes alder mærkelig koncentreret energi.

— I må meget undskyldte, fremstammede Franciska meget forpustet, at jeg kommer så sent, men min lille bror er blevet væk, han er ikke kommet hjem fra skolen, og jeg er bange for, hvad der kan være blevet af ham, for han kender jo ikke byen eller omegnen så godt endnu. Jeg havde glædet mig så meget til mødet i dag, men jeg må gå ud og lede, for jeg er den eneste hjemme, der har tid.

Bi rejste sig øjeblikkelig og sagde på en sjov selvfølgelig måde ud over patruljen: „Jamen, hvad venter I på? Vi går selvfølgelig alle ud og leder efter Franciskas lillebror!“

Alle bierne røg op og var straks fyr og flamme, og der var en summen, som i en virkelig bikube: Hvordan så Kåre ud, hvor stor var han? Hvor var han set sidst? Kunne han svømme? Kunne det tænkes, han var gået til vandet?

Franciska prøvede at svare på det alt sammen på een gang, nej, hun troede bestemt ikke, han var gået til vandet, for han havde berøring med vand dette være sig ferskt eller salt.

Bi satte straks det hele i gang, Franciska skulle cykle til Kåres skole, bestyrerinden boede der, og hun kunne ihvertfald sige, om han havde været der hele dagen, og hvornår han var gået. Lisbeth kunne med en af de små cykle til sportspladserne, Hanne til jernbanen o. s. v., o. s. v. Ud sendtes de i alle verdensretninger til den slags etableringer, som kunne tænkes at fange en lille drengs interesse. Om 20 minutter mødtes de igen her med besked.

Franciska cyklede til skolen, dumt, at hun ikke selv havde tænkt på det straks. Hun kimede på bestyrerindens dørklokke. Døren åbnedes på klem, og en pibende stemme erklærede straks, at frøkenen aldrig gav noget ved dørene, ikke ville købe lodsedler eller mærker, og i det hele taget ikke ville forstyrres mellem 2 og 4, hvorpå døren smækkedes i igen. Den noget betuttede Franciska tøvede et øjeblik, så samlede hun alt sit mod og kimede igen. Intet skete. Så løb hun om til husets bagside og bankede på køkkendøren. Intet svar. Hun åbnede den på klem og gik forsigtigt ind, men næppe havde hun sat sin fod over dørtrinnet, før indehaveren af den pibende stemme kom farende med en kost, som for at feje hende ud eller slå hende oven i hovedet, alt mens hun i højeste ophidselse peb, at hun havde jo sagt, de intet ville købe. Franciska prøvede at overdøve hende, at råbe sit ærinde ud, men piberiet lod sig ikke standse, og larmen var stor og forvirret, da bestyrerinden selv trådte frem i døren. Hus-hjælpen sank sammen, alt imens hun dog stadig pibende skreg sine anklager ud mod den, der vovede at forstyrre „frøkenens middagsro“. Men selv om frøkenen nok så imponerende ud og ikke var af den slags, man sådan uden videre forstyrrer i middagssovnen, var hun dog mere tilgængelig for en snak end sin husbestyrerinde, og det lykkedes Franciska at fremføre sit ærinde. Jo, Kåre havde været i skolen hele dagen i dag; men man vidste ikke noget om, hvor han var gået hen bagefter, han havde tilsyneladende ikke sluttet sig til de andre børn endnu, så man ville ikke tro, at han var gået hjem med en af kammeraterne. Franciska havde åndsnærværelse til at mumle noget om, at de hjemme var meget kede af, at han var stukket af hver dag i den forløbne uge, og at man gjorde, hvad man kunne for at få ham til at blive. Trods alle hendes mange sindssvingninger denne eftermiddag fornægtede hendes humoristiske sans sig ikke, og hun tænkte i sit stille sind: „hun skulle bare vide, overlærerinden dér, at den eneste, der tager sig af det, er såmænd mig, at

hans mor opmuntrer ham til at skulke, at vores allesam-
mens Kristine synes, det er noget pjat, og at hans far
har for travlt til at tage sig af det!“ — Det beroligede
hende noget, at bestyrerinden meget venligt sagde, at hun
skulle hilse hjemme og sige, at det var de så vante til, og
det var ofte svært for små drenge at finde sig i at skulle

gå i skole, men blot man tog det ganske roligt — ja, de
måtte endelig ikke straffe drengen hjemme, for så blev det
meget værre (Franciska kunne ikke undertrykke et lille-
bitte smil) — så vænnede han sig nok til det og kom til
at holde af det.

(forts.)

Februar måned 1950

Er det gået rigtigt op for dig, at du nu igen kan få

Pigespejderbogen

Prisen er 5,00
indbundet i smukt blåt skindbind 12,00

★

Sangbogen

Sangbogen koster 2,00
og den fås nu også indbundet i blåt skindbind 5,00
Er din gamle sangbog blevet slidt, kan du be-
skytte den og give den et nyt udseende ved at
anskaffe *sangbogsomslag* 2,25

★

Tillæg til sangbogen

udgivet af pigespejdernes fællesråd 0,75

★

Har du fået

Pigespejderlommebogen 1950

ellers er der endnu tid at anskaffe den 2,50
Og hvad mener du om at ordne dine blade i
Samlemappe for „Pigespejderne“ — 2½ årgang 3,50
Samlemappe for „Førerbladet“ — 3 årgange 3,50
så er de samlet på eet sted og du kan nemt slå
op i dem.

★

Aktuelle bøger til den 22. februar

Lige før jul udkom en ny bog, som du burde læse
— det er Reynolds „B.-P.“ — Bogen om
Baden-Powell 6,50
Af andre bøger om og af Baden-Powell
kan nævnes:
Eventyret om Baden-Powell 5,75
The Wolf that never sleeps — om B.-P. 4,00
Girl Guiding af B.-P. 4,00
Scouting for boys af B.-P. 2,50
På ridderfærd af B.-P. 7,50

Og så har vi Painting Book med tegninger og
oplysning om pigespejderuniformer og emble-
mer fra hele verden 3,50
International Notebook med spejdergloser på
4 sprog 2,75
Farvelagt billede af B.-P. 0,50

★

Nyheder

Terra-kompas 8,60
" " væskefyldt 18,50
Silvakompas " 27,50
" " med spejl og sigtekorn 35,40
Og så er der de alm. små kompasser til 2,00 3,50

★

Depotets præmieopgave

Desværre havde sætternissen drevet julespog
med den kryds- og tværsopgave, der var lagt
inden i depotets katalog, så den ikke var så nem
at gætte. Blandt de rigtigste løsninger blev der
trukket lod om præmierne, og de heldige vindere
blev:

1. præmie: et gavekort på 10 kr.:
Hanne Schevinge, Aalborg
2. præmie: en kortlaske:
Sonja Kirk-Larsen, Taastrup
3. præmie: pigespejderbogen:
Aase Frederiksen, Lyngby
4. præmie: lommebogen 1950:
Ina Toft, Aabenraa
5. præmie: lommebogen 1950:
Winni Magnussen, Mariager
6. præmie: lommebogen 1950:
Tove Rita Steen, Kbh. S.

Pigespejderdepotet . LUNDSCADE 6 . KØBENHAVN Ø

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36302.

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 15. februar 1950

4415

REGISTER TIL „PIGESPEJDERNE”

32. ÅRGANG • 1949

Forskelligt

Blade af en tropsdagbog	102
Boganmeldelser	38, 90, 111, 123, 135, 150
Dansk dåd på Jyllands vestkyst	62
Jeg lover —	43
Kære spejdere	26, 42, 58, 70, 94, 114, 138
(Den) lette side	21, 35, 51, 80, 125, 145
Man snakker så tit om noget, man ikke ved noget om	98
Moralsk oprustning	104
Præmieopgave	19, 163
Tinka	23, 38, 51, 60, 84, 101, 127, 152

Fortællinger o. lign.

Akelapatruljens bedrifter	84, 155
Da onkel Einstein fik tg	82
Kong Ludvig den XIV på rejse	108
Moseungernes juleaften	169
Og så har vi det godt sammen	133
Sol, sommer og glade dage	76
Spøgeriet i den lille præstegård på heden	120
Tarzanborn	64

Grønt-blåt

Dronningens tojgave	27
Fællesrådet	12
Fællesrådets førerfest i rådhusen	27
Turneringen om dronningens præmie 22, 31, 50, 59, 71, 81	71, 81

Hjælpearbejde

Dybboldagen	55
Min første jule-good-turn	24

Instruktivt stof

Duelighedstegn: Der er nogle, der tror —	66
Husfid: Vi laver noget af ingenting	146, 158
Knob og tovværk:	
Det halvdobbelte halvstik	17
Niels Næve: Mere om det dobbelte halvstik	31
Niels Næve og hans slippestik	49
Niels Næve binder tøndestik	107
Knoblege	124
Musikken, et internationalt sprog	52
Orientering: Norsk spejderorientering	118

Patruljeliv:

Kære patruljeførere	54
Patruljehjørnet	144, 162
Så vandrer vi ud	166
Strikning: Barnekjole	23
Tropsliv:	
De små forældrefester	148
Vi starter en „ny“ patrulje	131
Uniformen: Betragtninger over uniformen, der kunne være så net	32
Woodcraft:	
Der bor en samler i os alle	78
Egens æbler og rosens konger	139
Får vi kartoffelbilleferie i år?	95
Rejsen til månen	45

Internationalt

„Absalon“-troppen fortæller om sin venskabstrop i	
Sverige	16
Amerika. „En dansk students eventyr“	28
Finland (Loilanniemi-lejren)	89, 100
England. Robin Hood i New Forest	141
Juliette Low-lejren 1948	10
Litauen. Gode minder	47
Mest intenst opleves det internationale kammeratskab i de fælles lejre	14
Pigespejdernes verdenskomité på besøg i Danmark ...	88
Postboks	9, 37, 53, 63, 80, 87, 101, 168
Skal der tales internationalt, siger Fromse	10
Sommersæsonen 1949 i Pigespejderhuset	116
Schweizeroplevelser 1949 (Rup)	130
Sverige. Stråken!	128
Thinkingday	5
Til teselskab hos Lady Baden-Powell	105
Verdenskonference 1920	8
Verdensspejderchefen sender hilsen til d. 22. februar	3

Korpset

Divisionscheferne	164
Så er jeg kommet hjem igen! (Hanna Lund)	115
Trekløvertræning	99
Distrikter: Nordjyllands patruljeførertræning	127
Divisioner: Hellerup division fejrer 25 års jubilæum	34, 36

Troppe: Køge	48	Garff, Alex: Vi er den vågnende vilje	2
Sct. Georgsspejdernes første lejr	126	Hein, Piet: Ud af urtidsmørket kom jeg	70
<i>Månedens vers</i>		Man spørger mig ofte, hvorfor jeg er spejder	138
Anesen, Niels: Vi har følt i stille timer	114	Petersen, Nis: Når kirsebærtræerne blomstrer	58
Begynd i dit eget indre	94	<i>Noder og sange</i>	
Claussen, Sophus: Tusmørkets stjerner	154	Kloverblad	61
Garff, Alex: Blå er himlen	42	<i>Personalia</i>	
Garff, Alex: Kloverblad hvor stjernen står	26	Naka Haugwitz	4

